

Een schitterend ongeluk

Inge Ipenburg

Een schitterend ongeluk

the house of books

© Inge Ipenburg 2015

Deze uitgave kwam mede tot stand door bemiddeling van Het kantoor
van Remco, literair agent te Amsterdam

© The House of Books, Amsterdam 2015

Omslagontwerp: Studio 100%

Omslagbeeld: © Inge Ipenburg

Foto auteur: © Nico Kroon

Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4739 5

ISBN 978 90 443 4740 1 (e-book)

NUR 305

www.ingeipenburg.nl

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

Uiteindelijk zullen we de woorden van onze vijanden niet herinneren maar het zwijgen van onze vrienden.

M.L. King

Het mooiste van alles dat wijsheid ons biedt om het leven prachtig te maken is zonder twijfel vriendschap. Epicurus

The band that seems to tie their friendship together will be the very strangler of their amity. (Anthony and Cleopatra) Enobarbus

Vertel je vriend een leugen en als hij dat geheim houdt, vertel hem dan de waarheid. Spaans gezegde

Tegen mijn vijanden kan ik mij verdedigen, tegen mijn vrienden niet. Hanein

My friends are my estate. Emily Dickinson

Zondagavond Merel

Een grote berg glimmende edelstenen, schitterend in de zon. Nee, dat kan niet. Schitterend in het maanlicht, of het kunstlicht. Schitterend in ieder geval. En edelstenen. De berg ligt ergens links van haar. Ze ziet mensen staan bij een auto met een ingedeukt dak. Heel veel verschillende deuken eigenlijk. De auto ligt half in het water. Er hangt een lantarenpaal helemaal scheef en ze ziet een spoorbaan. Een kleintje, alsof het voor een speelgoedtrein is. Wat is er gebeurd? Hoe komt ze hier? Ze weet dat ze de motor hoorde. Zacht zoe-mend. Het was warm in de auto. Soezerig was ze. Van de zon, de zeelucht, de wijn. Ze had een glas in haar hand. In haar schoot. Ze was bang, maar dat is nu weg. Er was een hoorspel aan de gang, denkt ze. Raar. Ze luisteren nooit naar een hoorspel. Het was in het Engels. Twee mannen hoorde ze steeds. Waarom luisterden ze daar naar? Een van de stemmen klonk soms bekend. Denkt ze. Ze weet het niet. Ze hoorde flarden van zinnen. Ze hoorde een naam. Sammy. Op zijn Engels.

Sammy, denkt ze, lieve Sammy. Ik moet je van school halen. Straks. De mannen waren boos. Ze maakten ruzie. Ze gelooft niet dat ze het een leuk hoorspel vond. Misschien hadden ze een andere zender op moeten zoeken. Een zender met muziek. Er was een knal. Heel hard. Vlak bij haar oor. Ze dacht dat ze meteen doof was. Maar dat was niet zo, want ze hoorde nog een knal. Ze schrok, wilde rechttop gaan

zitten. Toen kwam de grote berg glimmende edelstenen dichterbij. In volle vaart schoof hij naar haar toe. Het zoemen van de motor was weg. En ook de knallen. Er was alleen die schitterende berg die explodeerde voor ze erin kon verdwijnen. Geluidloos. Misschien is ze toch doof want ze hoort nog steeds helemaal niks. Zweven, denkt ze, ik ben aan het zweven.

Ze ziet iemand op de grond liggen. De berg edelstenen op de achtergrond is toch niet geëxplodeerd en schittert nog steeds, maar niemand besteedt er aandacht aan. Ze staan gebogen over iets in het gras. Of iemand. Er is een politieauto waar twee agenten uitstappen. Ze kan duidelijk zien dat een van de agenten te dik is voor zijn uniform, te dik ook om enigszins soepel uit de auto te stappen. Lastig met zo'n beroep, denkt ze. Als je boeven moet pakken. Boeven pakken, een berg edelstenen die schittert – zou het met elkaar te maken hebben? Ze weet het niet.

Dan hoort ze iets. Voor het eerst. Ze hoort een naam. 'De Wit', dat zegt de dikke agent die een tas uit de verkreukelde auto gepakt heeft. Jasper de Wit denkt ze, *Jas*. Het voelt vaag bekend. En dan hoort ze 'Merel, Merel Verdriet'. Nee, denkt ze, *Mees*, Mees Verdriet. Niet Merel, nooit Merel. Heeft verdriet met huilen te maken? Ze gelooft van niet. Ook niet met pijn. Pijn, denkt ze, pijn, wat is dat eigenlijk?

Maar dan weet ze het. Als ze ineens bestaat uit een lichaam, armen, benen, hoofd en niet meer alleen uit gedachten. Scherpe, hete, verlamme pijn die haar de adem beneemt, waardoor ze niet kan schreeuwen. Help me! wil ze roepen tegen de mensen die daar beneden nog steeds gebogen staan over iets of iemand. 'Help me!' Maar niemand hoort haar blijkbaar. Misschien lukt het ook niet om de woorden te zeggen. Zitten ze alleen maar in haar hoofd. Haar hoofd waar

nu vuurballen in ontploffen. Dan is het klaar. Het is donker en ze slaapt. Maar ze weet dat ze slaapt.

Een man

Hij loopt door het gras. Snel. Zo snel als hij kan terwijl zijn hele lijf pijn begint te doen. Eerst niet. Eerst voelde hij niks. Door de klap, denkt hij. Maar nu voelt zijn borst alsof zijn ribben door zijn longen zijn geduwd. In zijn hoofd bonkt een moker tegen zijn oren, tegen zijn ogen en tegen zijn voorhoofd. Hij moet stilstaan. Hij kan niet anders. Hij kijkt achterom. Hij ziet de auto in de verte op zijn kant liggen. Spookachtig verlicht door een scheefhangende lantarenpaal. Zijn linkerschouder doet zo onwaarschijnlijk veel pijn dat hij het bewustzijn dreigt te verliezen. Zijn tas valt in het gras. Hij kijkt naar zijn arm. Die hangt er vreemd bij. Hij duwt met zijn hand zijn elleboog omhoog en zijn schreeuw wordt beantwoord door een meeuw die over het water scheert. De pijn is nu gelukkig wel te verdragen. Hij pakt zijn tas op en steekt zijn hoofd door de schouderriem. De pols van zijn kapotte arm laat hij leunen op de tas. Hij loopt weer. Zo snel hij kan. Hij voelt met zijn goede hand in de tas. Hij heeft niks verloren. Het pistool is lauwwarm. En vochtig. Vochtig van zijn zweet.

Als een schim verplaatst hij zich. Dicht langs de waterkant. Ver van de huizen. Uit het zicht van de lantarens. Uit het zicht van mensen in auto's, mensen op fietsen. Dan komt hij bij het station. Het is druk. Druk genoeg om uit het zicht te blijven. Te verdwijnen in de massa. Hij weet waar hij heen moet. Hij pakt het pistool, camoufleert het met de tas, met zijn lichaam en legt het in een kluis. Dan verdwijnt hij weer in de mensenmassa. Hij moet naar zijn moeder.

Timo

Het is een gewone dag geweest. In ieder geval deden ze allemaal alsof het een gewone dag was. Zo'n dag zoals ze al jaren met elkaar traditiegetrouw in september hebben. Terwijl Timo zijn auto start en in rustig tempo van het parkeerterrein af rijdt, denkt hij met een lichte trots terug aan de uren die verstreken zijn. Ze hebben het goed gedaan met zijn vieren. Een heerlijke stranddag was het met warm nazomerweer aan het eind van een lange zomer vol vakanties en allerlei andere bezigheden. Zo'n dag die ze kennen van vroeger, van school. Als ze na een eindeloze zomer op zaterdag hun tas gepakt hadden, de boeken gekaft, nieuwe pennen in de etui, dan was zondag de dag om met elkaar de grote vrijheid te vieren voor ze op maandag begonnen aan een eeuwigdurend jaar van school, school en nog eens school.

Nu moet iedereen de volgende dag weer aan het werk. Jasper in Londen en de rest in Amsterdam en omgeving, hoewel Karin op en neer moet naar Parijs om iemand te interviewen, een Nederlandse schrijver of zo, Timo weet het niet precies. Mees zal zich morgenochtend zoals altijd ongetwijfeld moeten haasten om de pont naar Noord te halen, waar ze les geeft op een middelbare school en hijzelf zal gewoontegetrouw op de fiets door alle rode lichten rijden om zich daarna als advocaat keurig aan de wet te houden. En 's avonds eten ze met elkaar in de buurt, of bij hem in de keuken. Soms met zijn vieren, soms met twee of drie. En soms eet hij alleen. Sinds een jaar eten ze niet meer met zijn vijven.

Het windje door het opengeschoven dak van zijn auto voelt prettig koel aan. Een zoetige geur van gras kriebelt in zijn neus. Vreemd toch dat 's avonds de weg naar gras en struiken ruikt en niet naar benzine.

Het is echt een mooie dag geweest. Karin had ergens emmertjes en schepjes opgeduikeld en als kleine kinderen hebben ze zandkastelen gebouwd. Het moet een redelijk absurde aanblik geweest zijn. Vier veertigers die in opperste concentratie tegen elkaar opbieden wie het grootste zandkasteel kan maken. Hij moet grinniken als hij denkt aan de fanatieke vernielzucht van Mees die schoppend en springend het kasteel van hem en Karin sloopte toen duidelijk was dat zij onverslaanbaar waren. Had ze maar meisjes tegen de jongens moeten kiezen. Dan had ze gewonnen. Iedereen wint altijd met Karin, het maakt niet uit waarom gestreden wordt. Maar Mees wilde met Jas. Haar Jas. Die haar woest door het zand rolde na haar vernietigende actie, waarna ze de duinen indoken met zijn tweeën.

Het was fijn om ze zo gelukkig te zien. Dat gebeurt niet vaak. Voornamelijk omdat Jasper er vaak niet bij is. Al een paar jaar woont hij voor het grootste deel van de week voor zijn werk in Londen. Ze zijn tot de conclusie gekomen dat het eigenlijk krankzinnig is dat ze daar nog nooit geweest zijn. Dus ze gaan naar Londen. In november, met elkaar. Dertig jaar vriendschap gaan ze vieren. Daar hebben ze op het strand plannen voor gemaakt. Kwam Karin nou met het idee, of was hij dat? Timo weet het niet. Hij mist Jasper, dat weet hij wel. Hij mist hem in de gewone dagelijkse gang van zaken. Helemaal nu. Helemaal het afgelopen jaar. En meteen is Don terug in zijn gedachten. Daniel Donkersloot. In zijn afwezigheid meer aanwezig dan ooit. De naam die de hele dag in de lucht hing en niet uitgesproken werd. Alsof ze het afgesproken hadden.

Soms denkt Timo dat hij hem ziet. Ergens in de verte. Heel even maar. De anderen hebben dat ook. Hij zag het aan de blijde lach van Karin toen ze haar hand opstak naar een paar

voetballers in de verte op het strand. De nonchalance daarna waarmee ze haar hand liet zakken, alsof ze hem nooit opgestoken had. Hij had hetzelfde gezien als Karin. Hij herkende ook met een schok van blijdschap de lange benen, het soepele draaien, bij een van de voetballers op het strand. Maar hij was het niet. Hij is het nooit. Don is weg. Daniel Donkersloot is verdwenen. Maar ze zijn erin geslaagd plezier te hebben met elkaar. En daar is hij trots op.

1980

Merel Verdriet

Op het rooster dat Merel thuis gestuurd had gekregen, samen met een informatieboekje van de nieuwe school, las ze dat ze die maandag om halfnegen in lokaal 18 moest zijn. Samen met de 28 andere leerlingen van klas A8. Brugklas havo/vwo stond erbij. Ze baalde. De anderen hadden elkaar vrijdag al ontmoet en ongetwijfeld vriendschappen voor het leven gesloten op de kennismakingsdag. Zij had er niet bij kunnen zijn. Haar moeder was die dag ziek of dronken, of allebei, maar in ieder geval moest Merel haar broertje naar school brengen, boodschappen doen, Sammy weer ophalen tussen de middag, zorgen dat hij een boterham at, hem daarna weer op school afleveren en om vier uur opnieuw ophalen.

Terwijl ze met de moeders bij het hek stond te wachten besloot ze, zoals ze al zo vaak had gedaan, dat ze nooit moeder zou worden. Ze hield zich afzijdig, maar kon de gesprekken moeiteloos volgen. Gesprekken die ze helemaal nooit wilde voeren. Over televisieseries die weer begonnen waren waarvan de karakters uitentreuren besproken werden, over mannen die nooit deden wat er van ze verwacht werd en over kwalen. Heel vaak over kwalen. De monden bewogen onophoudelijk, de rode lippenstift accentueerde net als bij haar moeder de verticale rokersrimpels, en als de monden stilstonden hingen de hoeken naar beneden. In een ontevreden dunne streep. De rode-lippenbrigade had ze ze gedoopt. En nooit, maar dan ook nooit ging zij deel uitmaken van de rode-

lippenbrigade. Ze zag dat de vrouwen naar haar keken. Ze waren gestopt met praten en er stapte er eentje op haar af, terwijl de rest toekeek. Ze zou het liefst weglopen, maar dat sloeg natuurlijk nergens op. Ze stond hier voor haar broertje en hoefde aan niemand een verklaring af te leggen.

‘Kon je moeder niet?’ was de eerste vraag. Ze gaf geen antwoord. ‘Ik bedoel, is je moeder ziek of zo? Ze ziet er de laatste tijd zo slecht uit.’ Stilte. ‘Moet je zelf niet naar school?’

Merel zag de lippen bewegen en ze hoorde de harde kale klanken, maar ze had geen idee wat ze moest antwoorden. De vrouw legde beide handen op haar schouders. Ze rook een muffe lucht toen een arm langs haar neus kwam. Ze wilde zich losrukken, maar ze deed niks. De vrouw keek haar doordringend aan. ‘Als ik wat voor je kan doen?’ Merel zei opnieuw niks. ‘Als je hulp nodig hebt? Of wilt praten of zo?’ Merel had opnieuw geen idee wat ze moest antwoorden. Daarna deed de vrouw iets wat ze niet had moeten doen. Ze streek het haar van Merel uit haar gezicht. In paniek trok Merel haar hoofd terug en maakte een slaande beweging naar de vrouw. Ze mochten niet aan haar hoofd zitten. Nooit. De idioot die ooit verzonnen had dat een aai over de bol iets positiefs is, moesten ze ophangen. En stenigen en verbranden.

De vrouw schrok van haar plotselinge reactie en zei: ‘Sorry, hoor.’ Beledigd klonk ze. ‘Ik wist niet dat je boos werd.’ Dat zei ze ook nog. Ze zag de andere vrouwen onderdrukt lachen. Ze zou ze het liefst allemaal stompen. Heel hard in hun dikke zakbuiken.

Haar gedachten werden onderbroken door de bel die luidde en de kinderen die naar buiten kwamen. Sammy was een van de laatsten. Hij liep weer alleen. Balen, waarom had hij geen vriendjes? Terwijl ze dat dacht, zag ze een meisje naar hem

toe lopen. Ze gaf hem een duw. Een aardige duw en Sammy gaf een duw terug. Ze lachten. Er kwam een jongetje op ze af die een behoorlijk stuk groter was dan Sammy. Even was Merel bang dat hij iets naars ging doen bij Sammy, maar dat was niet zo. Ze duwden een beetje en Sammy wees naar haar. Hij lachte toen hij naar Merel toe liep en haar hand pakte. 'Dat zijn vrienden,' zei hij. 'Ik heb vrienden.'

Merel kreeg bijna tranen in haar ogen. 'Dat is fantastisch,' zei ze. 'Sammy, dat is hartstikke tof.'

Karin de Ruijter

Karin was absoluut naar de kennismakingsbijeenkomst gegaan met haar nieuwe klasgenoten op de nieuwe school als ze had geweten dat er eentje was. Ze had geen idee hoe het kwam dat de enveloppe met de informatie daarover tussen de folders van de winkel terecht was gekomen. En haar ouders wisten het ook niet. Maar die maakten zich er stukken minder druk om dan zijzelf. Die maakten zich sowieso nooit druk om zaken die zij belangrijk vond en maakten zich doorlopend druk om dingen die haar geen ene fluit konden schelen.

Ze had extreem veel moeite moeten doen om naar een gewone middelbare school te mogen, want haar ouders hadden veel liever gezien dat ze doorging op een vrije school. Alleen, ze haatte het. Ze haatte het creatief moeten zijn, het vrij dansen, het vrij knutselen, de onduidelijke gesprekken. Ze haatte het om nooit cijfers te krijgen. Ze haatte het dat nooit iemand fouten maakte. Fouten bestonden niet, het waren stapjes in de ontwikkeling tot het volwaardige mens-zijn. Of zoiets. En dat zij dol was op cijfertjes, op rekenen en graag met cijfers afgerekend wilde worden, zagen ze dan toch wel weer als een foutje.

Ze begreep ook niet hoe haar ouders nou net haar als kind hadden kunnen krijgen. Waar had ze die behoefte aan exactheid vandaan? De behoefte aan orde, aan regelmaat? Haar ouders leefden met de natuur. Met de seizoenen. En ook met de nukken en eigenaardigheden van hun klanten en leveranciers. Ze hadden de belangrijkste biologische winkel in Amsterdam en ze streden fanatiek voor een betere wereld. Een gezondere wereld vooral. Maar Karin kon er niks aan doen dat ze de gezondheid van de klanten zo nu en dan in twijfel trok. Bleek en mager waren de meesten, en niet bepaald vrolijk. Dat werd ze zelf ook niet als ze de armetierige aardbeitjes en verlepte sla zag. Volgens haar moeder hadden groente en fruit uit de supermarkt geen enkele smaak, en dat kon best zo zijn, maar zij kreeg met geen mogelijkheid ook maar een hap naar binnen van de gezonde grauwe porties zilvervliesrijst of parelgerst of gierst met ondefinieerbare groentes. Hoe kwam het toch dat al dat gezonde voedsel er onsmakelijk uitzag? Grijsbruin, grijsgroen – en zelfs rood werd grijsrood.

Haar ouders smulden ervan. Ze verdeelden hun portie in kleine hapjes op hun bord, keken er blij naar en stopten hapje voor hapje zorgvuldig in hun mond, genietend van elke kauwbeweging. En dat waren er heel veel per hapje. Karin telde de hapjes, ze telde de kauwbewegingen. En dan een wormstekig grauw appeltje toe, waarbij ze zorgvuldig om het wormpje heen aten. Want vlees, daar deden ze niet aan.

Gepraat werd er niet meer. Dat was iets van het laatste jaar. Iemand had bedacht dat eten je volle aandacht verdiende en dat vonden haar ouders een schitterende filosofie. Terwijl Karin graag had willen praten. Gewoon een beetje kletsen met haar ouders. Maar dat mocht niet. Kauwen moesten de kaken. Speeksel moest er gevormd worden. Geen woorden. En Karin zou nou juist zo graag een beetje afgeleid willen

worden van die kauwende kaken en dat soppende speeksel. Dus Karin at eigenlijk nooit. Tenminste niet bij haar ouders. Ze was aan tafel gefascineerd door die bewegende kaken van haar vader en moeder en het lukte haar eenvoudigweg niet om zelf een hap naar binnen te schuiven.

Daarom was ze deze zomer op kamp gestuurd. Om aan te sterken en om door allerlei deskundigen uit te laten zoeken wat de bedoeling was van haar neiging tot zelfvernietiging. Haar afwijzing van groei. Zo werd het tenminste uitgelegd. Maar ze geloofde niet dat er een duidelijke bedoeling gevonden was en ook niet dat ze zichzelf wilde vernietigen. Ze had het best leuk met zichzelf, met haar hoofd vol cijfers en haar lust om te presteren. Ze had het alleen niet zo leuk met haar ouders. En ze dacht dat haar ouders het ook niet zo leuk met haar hadden. Al was ze er voor de volle honderd procent van overtuigd dat ze van haar hielden, maar ze hadden liever gezien dat ze anders was. Voor haar eigen bestwil.

En daarom baalde ze dat ze maandag als vreemde eend in de bijt haar klasgenoten zou gaan ontmoeten. Ze was graag opgegaan in de massa tijdens de kennismaking met alle 28 andere kinderen die hun plekje moesten zoeken. Dan was er voor iedereen zo veel te zien en ontdekken. Nu moest ze zich vast apart voorstellen, in haar eentje voor de klas, en dan zouden ze allemaal naar haar staren en ongetwijfeld alles raar vinden. Haar kleren, haar haar en de tas die haar moeder had gemaakt. Iets om trots op te zijn op haar oude school, maar om je diep voor te schamen op haar nieuwe school.

Jasper de Wit

Jasper had gewoon bij de kennismaking op vrijdag kunnen zijn. En dat wilde hij ook. En zijn vader en moeder wilden

het ook. Hij wist van Iris, zijn zus, die vier jaar ouder was en op dezelfde school zat, hoe belangrijk die eerste kennismaking was. Alle brugklassers kwamen bij elkaar in de aula en werden toegesproken door de directeur. Daarna deden leerlingen van de bovenbouw iets met muziek of vertelden iets grappigs. Zijn zus zong bij een schoolbandje en zou optreden. Nog meer reden om er absoluut bij te willen zijn. En tot slot vertelde elke klassenleraar of -lerares iets belangrijks en verzamelden ze hun leerlingen. Daarna gingen ze naar hun klas en zochten ze een plek. Een vaste plek. De plek die ze de rest van het jaar als hun eigen plek zouden beschouwen. Dat vond hij een vreemd idee. Dat je steeds voor een andere les in een ander lokaal zou zitten, maar dat je dan wel dezelfde plek in die klas had. Terwijl het raam misschien aan de andere kant zat, of de deur voorin links in plaats van rechts. Daarbij was het helemaal geen eigen plek want andere leerlingen van andere klassen zaten ook op dezelfde stoel met een natte broek van hun fietszadel, ze zaten aan dezelfde tafel met zweethanden en smeerden kauwgum of bulletjes snot onder het blad. Dat zou nooit maar dan ook nooit een eigen plek kunnen worden.

‘Aanpassen’ was het gevleugelde woord van zijn ouders. ‘Dat moet je leren. Je kunt niet altijd blijven spelen.’ Dus ging hij die vrijdagmiddag met enigszins gemengde gevoelens naar zijn nieuwe school. Vroeger dan noodzakelijk want dan kon hij met zijn zus meefietsen. Zij ging oefenen met de band. Hij zette zijn fiets in een fietsenrek terwijl er nog geen spoor van andere brugklassers te zien was. Hij zag een bankje verscholen achter het fietsenhok en ging erbovenop staan. Hij zette zijn handen op de leuning en sprong eroverheen. En nog een keer en nog een keer, maar het verveelde al gauw.

Aan de andere kant van het hek zag hij een hond staan.

Een mooie hond, met wittige haren en een zwaaiende staart. De hond keek hem aan en Jasper keek terug. Hij liep naar de hond om hem te aaien, de hond liet het even toe, keek naar hem op en sprong daarna blaffend weg. Alsof hij wilde spelen. Jasper liep weer naar hem toe, aaide, en de hond liep weer weg. En Jasper ging er weer achteraan. Ze kwamen bij een landje en Jasper zag een stok. Nu werd het pas echt leuk. De hond bleek een held met de stok. Hij had hem meestal al te pakken voor de stok op de grond gevallen was. Eindeloos bleef Jasper gooien en eindeloos bleef de hond de stok vangen en terugbrengen.

Tot Jasper er genoeg van kreeg. Hij had dorst. Hij voelde in zijn zakken of hij geld bij zich had voor een colaatje, maar hij vond een verfrommelde brief. Een brief met de uitnodiging voor de kennismakingsbijeenkomst. Op een holletje ging hij terug naar de school. Het schoolplein was leeg. Opnieuw. In het fietsenhok stonden wat ouderejaars te roken. Ze letten niet op hem toen hij zijn fiets van het slot haalde. Een van de weinige fietsen die er nog stonden. Op zijn horloge zag hij dat het halfzeven was. De kennismaking was al een uur voorbij. Zijn zus was in geen velden of wegen te bekennen. Gelukkig wist hij de weg naar huis.

Timo Berger

Timo ging niet naar de kennismaking vrijdagmiddag terwijl hij het wel van plan was. Tenminste, op donderdag nog wel en ook nog op donderdagavond. Zorgvuldig had hij zijn agenda uitgezocht, een tas aangeschaft die wat hem betreft hoorde bij zijn status van middelbare scholier, en zijn boeken gekaft in zwart en grijs. Hij had er zin in. De zomer was lang geweest en moeizaam. Drie lange weken met zijn ouders in

het vakantiehuis op Sicilië. En met zijn twee zussen. Maar die hadden nergens last van. Die bemoeiden zich nooit ergens mee. Zeventien waren ze allebei. Eentje was van zijn vader en eentje van zijn moeder. Halfzussen dus eigenlijk. Maar hij had ze zijn hele leven gekend en had altijd met ze in hetzelfde huis gewoond, dus voor hem waren het gewoon zussen.

Daphne had geen moeder meer en wie de vader was van Stella deed er vermoedelijk niet toe, want daar had nooit iemand het over. Zijn zussen waren overdag op het strand met Italiaanse mannen en 's avonds op een terras met Italiaanse mannen en 's nachts ergens anders met Italiaanse mannen, maar dat wisten zijn ouders niet. En hij dacht ook niet dat het ze erg interesseerde. Het enige wat ze leek te interesseren was ruziemaken. En dat deden ze vol overgave. Over alles. Wat ze gingen doen, waar ze gingen eten, wie de natte zwemkleding niet opgehangen had, waarom de witte wijn niet in de koelkast stond. Ze schreeuwden en zijn moeder huilde met gierende uithalen. Hij was blij dat het vakantiehuis vrijstaand was, hoewel hij soms, als hij in een hoekje op het terras boven op het huis zat met zijn handen over zijn oren, Italianen in de flat aan de overkant nieuwsgierig zag kijken.

Elke dag weer probeerde hij de ruzies op te lossen. Door te zeggen dat het allemaal toch niet zo belangrijk was. Maar zijn moeder zei altijd dat hij partij voor zijn vader koos en dat hij meer van zijn vader hield dan van haar. Dat was niet zo, maar hij snapte zijn vader wel beter. Alleen dat kon hij niet zeggen, want dan huilde ze meteen weer en zijn vader vloekte, zei iets over chantage en liep boos weg. Dus dan moest hij eerst zijn moeder troosten en daarna zijn vader gaan zoeken. Die zat meestal grapjes te maken op een terras in de buurt met vrouwen en mannen die ook op vakantie waren. Hij wilde nooit meteen mee.

Dus Timo wachtte. Wachtte tot zijn vader zijn biertje op had, of zijn wijntje, en zijn sigaret had uitgemaakt. Dan liepen ze samen terug naar het vakantiehuis, waar zijn moeder in de keuken zat met de luiken dicht en een sigaret en een fles wijn. Nooit op het terras, terwijl het daar toch veel fijner was. Dan gingen ze praten en zat Timo erbij. Net zolang tot ze weer blij waren. Ze kusten elkaar en lachten. En gaven hem een kus. Allebei. En dan kroelde zijn moeder over zijn hoofd en zei: ‘Van wie zou jij toch die enorme bos bruine krullen hebben?’ Maar daar moest ze wel bij lachen, anders begon het schreeuwen weer van voren af aan. Meestal ging het goed en werd het rustig.

Alleen dan ging het pas echt mis. Heel stom. Dan kreeg Timo een bange buik. Een groot gevoel van paniek zorgde ervoor dat hij nauwelijks nog adem kon halen. Weg wilde hij dan, alleen zijn, weg bij zijn ouders, maar hij wist dat hij het alleen nog maar erger zou maken. Hij had gezocht naar een veilige plek in het vakantiehuis. Een plek waar hij even niet zou bestaan. Net zolang tot zijn buik weer normaal werd. Tot hij weer kon denken. Niet aan andere dingen, maar gewoon alleen maar kon denken in plaats van de gekleurde stormen te voelen die door zijn hoofd waaiden en alle gedachten onmogelijk maakten. En gelukkig had hij een plek gevonden. Op het terras, in de kist waar normaal gesproken de kussens van de terrasmeubels waren opgeborgen. Daar zat hij veilig. Daar was zijn leven van hem. En in die drie weken dat de vakantie duurde, had hij heel erg vaak in de kist gezeten.

Thuis was het beter. Daar werkten zijn vader en zijn moeder allebei en hadden ze alleen maar soms ruzie in het weekend.

Maar vrijdagochtend waren ze nog niet aan het werk. Ze waren drie dagen ervoor teruggekomen uit Italië en maandag

zouden ze allebei weer beginnen. Donderdagavond was het rustig geweest maar die ochtend was het weer begonnen. Het schreeuwen, het huilen. Zijn vader was weer weggelopen, Timo had hem opgehaald bij de zandbak waar alle moeders met kleine kinderen zaten, en zijn vader en moeder hadden gepraat. Nu was het vrijdagmiddag en zat Timo in zijn kledingkast met de deur op een kier, maar met zijn kamerdeur op slot. Zijn vertrouwde veilige plek. Hij wachtte tot de stormen in zijn hoofd zouden wegtrekken en zijn bange buik zou oplossen. Hij rook de vertrouwde lucht van zijn gympen die daar stonden. Hij voelde zijn slippers en pakte ze vast. Het zand van het strand in Italië viel op zijn blote been en was klef in zijn handen. Lekker wel.

Langzaam lukte het weer om gedachten te krijgen. Maandag, dan was alles voorbij. Dan werd het leven weer gewoon. Dan zouden zijn ouders weer druk zijn met andere dingen. Met hun werk. En dat was een fijn idee. Alleen dat hij nu eigenlijk de deur uit zou moeten gaan om op tijd te zijn voor de kennismaking met zijn nieuwe klasgenoten, vond hij geen fijn idee. Zijn moeder riep dat hij toch echt weg moest en zijn vader stond voor zijn kamerdeur en klopte en zei dat hij hem zou brengen met de auto. En ze zeiden: alsjeblieft, Timo, en: sorry, en: we houden van je, en: alles is toch weer goed. Maar zijn bange buik was nog niet opgelost en hij kon nog niet uit zijn veilige schuilplaats komen. Dus hij miste de kennismaking waar hij zo graag naartoe had willen gaan en gaf zichzelf de schuld. Die stomme bange buik ook altijd.

Daniel Donkersloot

Daniel wilde heel graag naar de kennismakingsbijeenkomst van zijn nieuwe school en hij was er ook.

Na jaren van overal en nergens wonen, soms door het werk van zijn vader, soms door het werk van zijn moeder, was er besloten dat ze permanent in Nederland zouden blijven. Nou ja, voorlopig dan. En Tina, zijn Engelse au pair, die de laatste jaren een vast onderdeel van het gezin was geworden, wilde heel graag Nairobi voor Amsterdam verruilen. Gelukkig maar, want zijn ouders waren voornamelijk weg en onderweg en het was altijd hartstikke fijn met haar. De afgelopen weken hadden ze eerst de buurt verkend en daarna de stad. Ze waren bij de Bijenkorf geweest en hadden eindeloos over de etages geslenterd, ze hadden worst bij de Hema gegeten. Een halve uit een zakje. Ze waren naar het Rijksmuseum geweest en hadden De Nachtwacht gezien. Hij vond het maar een somber schilderij.

Vandaag zou zijn echte leven in Amsterdam gaan beginnen. Hij was nieuwsgierig naar zijn nieuwe klasgenoten. Een beetje bezorgd ook of ze hem niet raar zouden vinden. Hij was per slot van rekening veertien. Nou ja, net dan, maar wel ouder dan de rest. En dat zag je ook. Hij stak zelfs al een kop boven zijn moeder uit.

Het was een bijzondere middag. Het gedeelte in de aula met de rector en de leerlingen uit de hoogste klassen was leuk, maar hij moest wennen aan al die witte kinderen bij elkaar. Hij realiseerde zich voor het eerst dat hij de afgelopen jaren voornamelijk zwarte kinderen om zich heen had gezien. En dat hij nooit had bedacht dat hij blank was. Anders. En nu bijna iedereen wit was, voelde hij zich voor het eerst wél anders. Vreemd was dat.

De muziek was fijn. Eerst een beetje netjes, maar daarna kwam er een raar meisje met rood en paars geverfd haar dat ze zo te zien zelf geknipt had. Iris heette ze. Ze droeg enorme schoenen en zong iets heel wilds met een bandje. Niet te vol-

gen, maar hij werd er blij van. Daarna moest hij met de andere leerlingen van A8 mee met hun klassenleraar naar hun lokaal. Hier zouden ze Nederlands krijgen van diezelfde leraar. Daniel zag dat de meeste kinderen al in groepjes bij elkaar stonden. Dat was een tegenvaller. Ze kenden elkaar vast van de basisschool, of van voetbal of hockey of misschien uit de zandbak. Wist hij veel.

Hij ging de klasgenoten tellen. Volgens het lijstje met informatie moesten ze met zijn negenentwintigen zijn en hij telde er maar vierentwintig. Nou ja, vijfentwintig met hemzelf erbij. Toen moesten ze een plekje zoeken van de leraar die gewoon Jaap genoemd wilde worden. Tenminste, dat zei hij steeds als iemand 'meneer' riep: 'Jaap heet ik, zeg maar gewoon Jaap.' Bijzonder vond hij dat. Hij wachtte tot iedereen een plekje had gevonden. Ergens halverwege bij het raam was nog een tafel vrij, maar toen hij daar wilde gaan zitten vond Jaap dat blijkbaar geen goed idee. Hij wees op een jongetje achterin. 'Kom jij maar naar voren en Daniel, ga jij maar achterin zitten. Jij bent zo lang.' Dat vond Daniel geen slecht idee. Helemaal alleen op de achterste rij had hij goed overzicht en hij was benieuwd wie er op de twee stoelen rechts en twee stoelen links van hem zouden komen. Hij had er zin in. Zin in het nieuwe schooljaar. Zin in zijn Amsterdamse leven.

1980

Maandagmorgen halfnegen. Lokaal 18.

Vier kinderen van twaalf jaar zaten te wachten op alles wat ging komen. Twee meisjes en twee jongens. Maar er kwam helemaal niks. Er kwamen geen andere leerlingen en er kwam geen leraar. Ze keken elkaar wat onzeker aan. Het meisje

met de kringen onder haar ogen begon als eerste te praten. 'Zijn jullie ook klas A8?'

'Ik wel,' zei het magere bleke meisje in de grote spijkertuinbroek, 'en ik weet zeker dat we in lokaal 18 moesten zijn.'

De jongen met de slordig dichtgeknoopte blouse zei: 'Ik was vrijdag niet bij de kennismaking. Jullie ook niet?'

De twee meisjes riepen bevestigend door elkaar. De jongen met de enorme bos bruine krullen zei niks. Hij knikte alleen.

Merel zei dat ze Merel heette. Met schorre stem, want dat had ze nou eenmaal als ze zenuwachtig was. Jasper zei dat ze dan beter Mees kon heten en dat hij Jasper heette. Merel vond op haar beurt dat hij dan maar Jas moet zijn. Ze lachten alle vier. Opgelucht. Karin noemde haar naam, en tot slot zei de jongen met de enorme bos bruine krullen dat hij Timo heette.

Toen ging de deur open en stond er een heel lange jongen. Bijna zo groot als een leraar. Zo prachtig dat Karin en Merel alleen maar stil naar hem konden kijken. Timo dacht dat hij een filmster zag. Maar Jasper was het ontgaan. Hij voelde dat het tafelblad een beetje los zat en was benieuwd of zijn vinger ertussen paste. Dat was gelukt, en nu probeerde hij zijn vinger er weer tussenuit te krijgen.

'Hallo,' zei de lange jongen, 'zijn jullie van klas A8?'

Ze knikten.

'We beginnen met Engels, dat staat fout op het rooster, dus de rest zit in lokaal 23. Hierboven. Dat hebben ze gezegd met de kennismaking. Ik ben Daniel. Wie zijn jullie?'

Eén voor één noemden ze hun naam en ze lachten om Mees en Jas. 'Iedereen in de klas kent elkaar al, geloof ik,' zei Daniel en hij liep voor ze uit naar lokaal 23. Toen hij de trap op liep zei hij: 'Ik zit helemaal achterin.' Daarna stond hij stil voor de deur van het lokaal en hij vervolgde: 'Ik zit daar in mijn eentje. Er is nog plek.'

Ze keken elkaar stuk voor stuk aan en bijna tegelijk haalden ze diep adem voor Daniel de deur opendeed. Als een soort butler kondigde hij ze één voor één aan terwijl hij een zwaai met zijn arm gaf. Merel maakte een klein buiginkje en liep vastberaden naar de achterste rij. Ze zag bij de tafel in het midden al een tas staan en ze schoof achter het tafeltje ernaast. Jasper maakte een diepe buiging en liep met opgeheven hoofd naar de achterste rij, rechtstreeks naar het lege tafeltje tegen de muur naast Merel. Omdat iedereen vol bewondering naar Daniel keek viel het niemand op dat Timo per ongeluk een kniksje maakte in plaats van een buiging. Hij probeerde zo onopvallend mogelijk naar de achterste rij te lopen. Er waren nog twee vrije plekken. Los van de tafel met de tas ernaast, die van Daniel moest zijn. Gelukkig, hij kon dus nog kiezen. En hij koos voor de plek aan het raam. Aan één kant geen andere kinderen, dat was fijn. En terwijl Karin op weg was naar de laatste lege plek deed Daniel de deur dicht en liep achter haar aan. De hele klas zat omgedraaid toen ze hun stoelen aanschoven en alle leerlingen keken naar die achterste rij. Een eenheid was gesmeed. Een vriendschap was gesloten.

Zondagavond Timo

Als Timo vlak bij zijn huis is en al uitkijkt naar een parkeerplek gaat zijn telefoon. Hij ziet dat het Jasper is en neemt op. Maar het is een onbekende stem die vraagt of hij Jasper de Wit kent. Het eerste wat door Timo's hoofd schiet is dat de telefoon van Jasper gestolen is. Of hij is hem vergeten. Op het strand, in de strandtent, waar dan ook. Het zal niet voor het eerst zijn. De stem zegt: 'Bierman, politie', en vervolgens: 'Wat is uw naam?'

Timo zet zijn auto langs de kant als de agent op zakelijke toon doorgaat. De toon die normale mensen gebruiken als het inderdaad om een gestolen of verloren telefoon zou gaan, maar dat is niet wat er aan de hand is. 'Mijnheer De Wit en mevrouw Verdriet zijn betrokken bij een ongeval. De agenda van Mevrouw Verdriet zat in haar tas. Daarin staat dat in geval van nood de heer De Wit gewaarschuwd moest worden. Uw naam staat ook op het lijstje, en bij de favorieten in de telefoon van de heer De Wit. Vandaar dat ik u bel. Kunt u de nabestaanden van allebei op de hoogte brengen?'

'Dus ze zijn dood,' zegt Timo, en hij voelt hoe zijn borst een enorm gapend gat wordt.

Op iets minder zakelijke toon gaat Bierman verder. 'Nee, meneer Berger, nee, zo erg is het niet. Het is wel erg... Ze zijn... ik bedoel, kunt u de personen op de hoogte brengen die... op de hoogte gebracht moeten worden?'

'Dat kan ik,' zegt Timo, maar het gat in zijn borst wil nog

niet verdwijnen. De agent praat door. ‘Ik bedoel, kunt u aan de naasten van zowel mevrouw Verdriet als meneer De Wit...’ De naasten, dus niet de nabestaanden, denkt Timo, dat maakt uit, dat maakt heel veel uit. Maar nog steeds is het gat in zijn borst enorm en de spieren in zijn buik knijpen samen als Bierman verder praat. ‘Kunt u aan de naasten doorgeven wat er gebeurd is en...’ ‘Dat kan ik,’ Timo kapt de politieman af. En hij denkt: maar ik weet niet wat er gebeurd is. Hij hoort zijn eigen stem zeggen: ‘Ik wil alleen weten waar ze naartoe gebracht worden.’ Hij herhaalt het adres nadrukkelijk, in de hoop dat hij de gegevens onthoudt en hij verbreekt de verbinding na de politieman hartelijk bedankt te hebben. Al heeft hij geen idee waarvoor.

Hij haalt diep adem en onderdrukt de neiging om weg te rijden, Amsterdam uit, Nederland uit, weg van alles. Hij kijkt naar zijn trillende handen en tikt zo goed en kwaad als het gaat een sms aan Karin met de naam van het ziekenhuis en het bericht: *aito ongeluk jas en Nees. Leven nog. lom!!!!*

Hij is als eerste in het ziekenhuis. Hij vermoedt dat hij bij de eerste hulp moet zijn, maar weet het niet zeker. Hij weet even niks zeker. Hij haat zichzelf in dit soort situaties. Zo doortastend als hij is op werkgebied, zo besluiteloos is hij vaak als het om privéaangelegenheden gaat. Nog voor hij uitgevonden heeft bij welke balie hij moet zijn, komt Karin de hal in rennen.

‘Berg, waar zijn ze? Weet je al meer?’ Als hij het strakke gezicht van Karin ziet strekt hij zijn armen uit om haar op te vangen. Heel even leunt ze tegen hem aan en dan pakt ze zijn gezicht vast. ‘Het komt goed,’ zegt ze, ‘we zijn met elkaar. Zijn de ouders van Jasper al gebeld?’

Het is geen seconde in Timo's hoofd opgekomen, maar natuurlijk denkt Karin daar meteen aan. Timo ziet hoe ze haar telefoon uit haar tas pakt en door haar contacten scrolt. 'Fuck, ik heb geen nummers van ze. Natuurlijk niet. En jij? Jij hebt ze zeker ook niet?'

'God, nee,' zegt Timo, 'nooit zelfs maar aan gedacht om dat soort informatie ergens op te slaan. En Iris? Heb je een nummer van Iris, zijn zus?'

Karin schudt haar hoofd. 'Hopelijk is de telefoon van Jasper meegekomen en kunnen we dat straks regelen. Eerst moeten we weten hoe het met ze is en waar ze zijn.'

Ze loopt ogenschijnlijk kalm door de enorme hal naar de dichtstbijzijnde balie, maar Timo ziet als hij achter haar aan loopt hoe ze dwangmatig alle voegen in de tegelvloer probeert te mijden en haar stappen telt. Ze vraagt aan een mevrouw achter de balie naar de afdeling Spoedeisende hulp. Zo heet dat natuurlijk. Stom. Karin knikt als de mevrouw achter de balie uitlegt hoe ze binnendoor kunnen lopen. Het is een onsamenhangende brij van nummers van gangen en afdelingen.

'We gaan wel buitenom,' zegt Timo, maar Karin is al onderweg. Via een wirwar van gangen en trapjes komen ze uiteindelijk bij de juiste balie en daar krijgen ze meer informatie. Met moeite.

Een blonde mevrouw met een stapeltje papieren in haar hand is niet van plan zonder slag of stoot alles te vertellen wat ze weet. 'Wie bent u? Wat is uw relatie tot de heer De Wit? En tot mevrouw Verdriet?'

'Wij zijn de naasten van zowel de heer De Wit als mevrouw Verdriet,' zegt Karin.

'Misschien is het toch beter om even te wachten tot er familie is.' De vrouw wijst naar een paar stoelen in de gang.

‘Wij zijn de familie.’ De stem van Karin klinkt afgemeten. Dwingender nu. De blonde mevrouw kijkt haar ondoorgrondelijk aan maar begint dan toch te vertellen hoe het ervoor staat.

Het is ernstig. Zeer ernstig. Vooral de situatie van Jasper. ‘Zijn airbag functioneerde maar hij heeft door de klap waarschijnlijk toch een CVA opgelopen.’

Karin klinkt nog geïrriteerder als ze zegt: ‘Sorry?’

‘Een herseninfarct door een schedelbreuk,’ legt de vrouw uit. ‘Ze gaan nu proberen de bloeding te stoppen en kunnen dan pas de ernst van het trauma constateren. Over botbreuken en eventuele andere inwendige bloedingen valt nog niet veel zeggen. ‘First things first,’ zegt de blonde mevrouw.

Dan worden ze aan de kant geduwd door een brancard. Omringd door mannen in witte jassen die allemaal het bed voortduwen, ziet Timo het gezicht van Jasper boven een zee-groen dek. Zo vertrouwd, maar nauwelijks herkenbaar, als een haastig gemaakt wassen beeld. Hij kijkt de brancard na terwijl die door de openklappende deuren aan het eind van de gang verdwijnt en hij voelt de hand van Karin de zijne pakken. Het gapende gat in zijn borst is zo groot geworden dat hij nog nauwelijks adem kan halen. Is dit het laatste wat ik van Jas ga zien, denkt hij, maar hij zegt: ‘Zijn ouders, waarom hebben we verdomme geen nummer van zijn ouders. We kennen elkaar dertig jaar.’

Karins dij raakt de zijne, alsof ze hem gerust wil stellen met een duwtje. ‘Lief, first things first.’ Met een schuin lachje herhaalt ze de woorden van de blonde vrouw. ‘Je hebt gehoord wat Diny zei. Mag ik Diny zeggen?’

‘Ja hoor,’ antwoordt de vrouw, ‘anders zou het niet op mijn naamplaatje staan.’ Diny Delveaux, hij ziet het nu ook. Mooi wel, denkt hij, om de naam meteen weer te vergeten.

‘Diny, mogen we naar mevrouw Verdriet?’ Karins stem klinkt ineens zacht en vriendelijk. Dapper, denkt hij, wat ben je dapper in dit soort situaties. Hij ziet de vrouw aarzelen.

‘Eventueel mag zo dadelijk een van u naar mevrouw Verdriet, maar ik heb uitdrukkelijk de instructie gekregen om even te wachten tot de agenten die na het ongeluk ter plaatse waren hier arriveren.’

Dat is vreemd, denkt Timo, maar nog voor hij er iets over kan vragen gaat de vrouw verder.

‘Mevrouw Verdriet is er verhoudingsgewijs goed afgekomen. Vermoedelijk een gescheurde milt maar het inwendige bloedverlies lijkt beperkt, dus we monitoren haar vannacht en mocht er toch meer bloeding ontstaan, dan wordt ze morgenochtend geopereerd. Ze heeft in ieder geval een aantal fracturen waar dadelijk wat fotootjes van gemaakt gaan worden.’ Ze draait een beeldscherm naar zich toe en vraagt op zakelijke toon: ‘Wat is de volledige naam van mevrouw Verdriet?’

Nog voor ze kunnen reageren gaat de buitendeur open en stappen er twee agenten binnen. Een dikke man van middelbare leeftijd die ongetwijfeld al een tijd aan een groter uniform toe is, en een lange dunne die zijn pet in de hand heeft geklemd terwijl hij met zijn andere hand de deur voor zijn collega openhoudt. Na een vriendelijk goedenavond tegen de blonde vrouw richt de dikke het woord tot Timo. ‘Bent u hier voor mevrouw Verdriet en meneer De Wit?’

Timo heeft de stem meteen herkend en stelt zich voor aan de agent. ‘U hebt mij aan de telefoon gehad. Wat is er gebeurd? Zijn ze aangereden?’

De dikke agent negeert de vraag volledig, net als de uitgestoken hand van Karin, als hij het woord weer tot Timo richt. ‘Zou u zich willen identificeren?’

‘Waarom?’ Timo ziet geen enkele reden om aan het verzoek van de agent te voldoen, maar Karin stoot hem opnieuw aan en pakt meteen haar rijbewijs uit haar tas. Ze noemen wederom hun namen terwijl de dikke agent de documenten aanpakt.

Wat is er aan de hand? Zou Jasper het ongeluk veroorzaakt hebben? Zou hij een andere auto aangereden hebben? Timo kan geen logische verklaring vinden voor de vreemde gang van zaken, de aanwezigheid van de agenten, en hun overduidelijke argwaan. Na nadrukkelijk de documenten te hebben bestudeerd krijgen Timo en Karin hun rijbewijs terug.

‘En mag er dan nu eindelijk iemand naar mevrouw Verdriet?’ Timo ziet dat Karin niet meer kan en wil verbergen dat ze er genoeg van heeft.

‘Als een van u hier blijft om de benodigde gegevens te verstrekken over de patiënten.’ De blonde dame wijst op haar beeldscherm. ‘Mijn collega zal u voorgaan.’ Ze knikt naar een muizig meisje van hooguit zeventien.

‘Prima,’ zegt Karin. Hij ziet haar aarzelen en dan gaat ze door. ‘Ga jij naar Mees. Ik regel het hier en ik probeer de ouders van Jas te bellen.’ Ze is opnieuw even stil en dan zegt ze met een stem die nauwelijks nog toon heeft: ‘Zeg haar dat we van haar houden. Zeg haar dat. Alsjeblieft.’ En het strakke gezicht van Karin, dat tot nu toe nauwelijks iets van emotie verraadde, trekt samen in een heftige grimas alsof ze in huilt uitbarst. Timo ziet haar blik naar beneden gaan. Ze staart aandachtig naar de grond, alsof ze iets zoekt. Dan kijkt ze weer op. Haar gezicht staat net zo strak als daarvoor en ze richt zich tot de dikke agent terwijl haar stem koel en afstandelijk klinkt. ‘Hebt u misschien de telefoon van de heer De Wit voor mij?’

Het lijkt wel alsof de agent op deze vraag heeft gewacht. Hij vouwt met moeite zijn armen voor zijn buik en zijn paf-ferige gezicht staat op gewichtig: ‘Die is in beslag genomen.’ Timo ziet hoe zijn blik aandachtig van hem naar Karin gaat om te zien hoe deze mededeling valt.

‘Waar sláát dit op.’ De stem van Karin klinkt onverwacht hard door de stille gang. Timo heeft geen idee wat er aan de hand is, maar de uitbarsting van Karin schudt hem uit het vreemde luchtledige waarin hij verkeert sinds het telefoontje in de auto. Ineens is hij de geroutineerde professionele advocaat die hij normaal gesproken is. ‘Sorry heren, kunt u aantonen dat u gerechtigd bent om de telefoon van de heer De Wit per direct in beslag te nemen? Zo niet, wilt u hem dan nu aan mevrouw De Ruijter overhandigen? Ze heeft deze nodig om de ouders van de heer De Wit in kennis te stellen van het ongeval van hun zoon. Het lijkt me dat dat op dit moment voorrang heeft. Mocht u wel een goede reden hebben om de telefoon te confisqueren, dan zou mevrouw De Ruijter in ieder geval het nummer van de ouders van meneer De Wit en zijn zus willen opzoeken in die telefoon, zodat zij met haar eigen telefoon eindelijk de ouders op de hoogte kan brengen. Maar misschien is het toch wat simpeler om dat gewoon met de telefoon van de heer De Wit te doen.’

Hij realiseert zich dat hij met zijn officiële toon de dikke tegen de niet overdadig aanwezige haren zou kunnen instrijken, maar deze is ineens voor rede vatbaar.

Hij geeft een knikje naar zijn collega die hem onzeker aankijkt. ‘Haal maar uit de auto.’ Het klinkt bijna als een bevel en zijn collega stapt gehaast richting buitendeur. ‘We hebben nog wel een aantal vragen voor u beiden.’

‘Straks,’ zegt Timo en hij loopt naar de muizige verpleegster, die in de gang op hem staat te wachten.

Als hij halverwege is, hoort hij de dikke agent vragen: ‘Weet u wie er bij meneer De Wit en mevrouw Verdriet in de auto zat of zaten?’ Timo staat abrupt stil. Karin zegt niks. Ze is waarschijnlijk net zo verbaasd als hij. De agent gaat verder. ‘Weet u of ze vijanden hebben? Het is een eigenaardig ongeval. Er zijn verdachte omstandigheden. We kunnen een misdrijf niet uitsluiten.’

Timo probeert te begrijpen wat er is gezegd. Mees en Jas zouden niet met zijn tweeën zijn geweest? Maar hij heeft ze samen zien instappen. Hij zwaaide toen ze langsreden. Er zat niemand anders in de auto. Dat heeft hij gezien. En hoezo vijanden? Hoezo verdachte omstandigheden? Is het geen ongeluk? Wat dan? Is het een aanslag?

Een aanslag op Jas en Mees? Of hoe moet je dat noemen? Hoe moet je zoiets noemen als het om je vrienden gaat? Zulke woorden kloppen niet in die context. Timo pakt zijn mobiele telefoon. Zijn hand is wonderbaarlijk vast als hij een nieuw sms-bericht tikt. *Ernstig ongeluk. MEES en JAS!!* Hij stuurt het naar een nummer waar hij al heel lang niks naar gestuurd heeft. En hij kan alleen maar hopen dat het aankomt bij de juiste persoon.

De kamer is schemerig. De belangrijkste lichtbron is een monitor waaruit allerlei snoeren en slangen komen die onder het bleekgroene dek van een bed verdwijnen. Er staan twee mannen en een vrouw in witte jassen om het bed, die opkijken als Timo binnenstapt. Als hij dichterbij komt, loopt de vrouw op hem af. ‘Ik ben haar vriend,’ zegt Timo. ‘De vriend van Mees, van Merel Verdriet.’ De vrouw pakt een stapeltje kleren. ‘Wilt u deze nog hebben of zal ik ze weggooien?’ Hij steekt automatisch zijn handen uit. Het zijn de kleren van Mees. De kleren die ze aan het strand droeg.

Timo ziet dat ze kapot geknipt zijn. Er zitten vlekken in. Bruine en donkerrode vlekken. Bloedvlekken. Ze geeft hem ook de gele leren tas van Mees. En haar slippers. Hij kijkt naar de donkere afdruk die haar voeten in de slippers hebben achtergelaten, en hij moet zich bedwingen om ze niet naar zijn neus te brengen. Om Mees' zilte zweterige zomervoetjes met de rode nageltjes te kunnen ruiken. Hij loopt dichterbij het bed. De mannen maken plaats. Eentje heeft een buisje bloed in zijn hand, dat hij in een karretje zet. De ander praat tegen hem. Tegen Timo. Hij zegt dat het waarschijnlijk allemaal erg meevalt. Dat ze niet in levensgevaar is en dat ze nu foto's moeten maken. Dan ziet Timo haar. Ze ligt met een tevreden glimlach om haar mond en haar neus is een beetje rood verbrand. Aan de linkerkant van haar hoofd heeft ze een forse bult. 'Mees,' zegt hij, 'Mees, wat heb je nou gedaan? Waarom hebben jullie nou een ongeluk gehad?' Domme dingen zegt hij, dingen die helemaal nergens op slaan, maar er wil niks zinnigs in zijn hoofd opkomen.

De twee mannen en de vrouw praten tegen elkaar en dan tegen Merel. 'Kunt u ons horen, mevrouw Verdriet?'

'Mees,' zegt Timo, 'ze heet Mees, lieve Mees.'

Een van de mannen gaat verder: 'Mees, we gaan je weer verplaatsen. We rijden je naar radiologie. We gaan wat foto's van je maken.' De monitor begint te piepen. 'Kijk, ze komt een beetje bij bewustzijn,' zegt de man.

'Kan Mees ons horen?' vraagt Timo hoopvol.

'Dat weet je nooit zeker,' zegt de verpleger, 'maar het is wel zo prettig om te denken van wel.'

'Lieve Mees, het komt goed. Alles komt goed,' zegt Timo. Hij aait haar voorzichtig over haar rozige wang. De monitor stopt met piepen. Hij schrikt, maar de man stelt hem gerust. 'Niks aan de hand.'

Niks aan de hand, denkt Timo, hij is als de dood dat er van alles aan de hand is. Dat het niet goed is en dat het ook nooit meer goed komt.

Zondagavond

Merel

Terwijl Merel weet dat ze slaapt, begint ze geluiden waar te nemen. Stemmen. Een bekende stem en een paar vreemde stemmen. En ze hoort weer zoemen. Niet zoals het vertrouwde zoemen van de motor van de auto, maar een onbekend zoemen. Eerst probeert ze dat thuis te brengen. De stemmen laat ze nog even voor wat ze zijn, want die zeggen woorden en zinnen. Dat is ingewikkeld. Ze zou haar ogen open kunnen doen, maar op de een of andere manier heeft ze daar geen zin in.

Het zoemen wil niet echt iets herkenbaars worden. Ze kan alleen maar afstrepen wat het niet is. Geen mug, dat weet ze zeker, en ook niet de airco in die kamer waar de zon brandde op de muur, en allemaal rood met zwarte vlekken van doodgeslagen muggen verlichtte. Ze was op vakantie met... met wie ook weer. Ze probeert het gezicht voor zich te zien van degene die naast haar ligt in die kamer met die zon en die airco, en als ze daar heel erg haar best voor doet, klinkt er ineens bij het zoemen ook piepen. De stemmen worden luider. Ze vragen iets, maar de woorden krijgen geen betekenis. Mees, dat snapt ze wel. Dat heeft ze vaker gehoord. Veel vaker. Er zit een vlinder op haar wang die met zijn vleugeltjes wappert. Mees, hoort ze weer. Zij is Mees en blijktbaar is dat fijn, want het piepen houdt op. Slapen wil ze. Echt slapen. Nergens aan denken. En dat is wat ze doet.